

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Svátkové a soudkyň Mgr. Anny Vrdlovcové a Mgr. Halky Hovorkové ve věci

žalobkyně: **Bc. J. S., MBA, IČO xxx**
sídlem xxx xxx xxx, xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátem JUDr. Jaromírem Císařem, Ph.D.
sídlem Hvězdova 1716/2b, Nusle, 14000 Praha 4

proti

žalované: **Bxxx xxx xxxc, a.s., IČO xxx**
sídlem xxx xxx, xxx, xxx xxx
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Belhou
sídlem náměstí Jiřího z Poděbrad 1382/2, Vinohrady, 12000 Praha 2

pro zaplacení nároku 339 545 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. listopadu 2025, č.j. 42 C 21/2025-199 ve znění opravného usnesení ze dne 9. dubna 2026, č.j. 42 C 21/2025-245,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně ve znění opravného usnesení z 9.4.2026 **se** ve výroku I **mění** tak, že žaloba o zaplacení částky 339 545 Kč spolu se smluvním úrokem z prodlení ve výši 0,01 % denně z částky 204 545 Kč od 11.9.2024 do zaplacení a z částky 135 000 Kč od 16.10.2024 do zaplacení se zamítá.

- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 145 698 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve znění opravného usnesení uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 339 545 Kč spolu se smluvním úrokem z prodlení ve výši 0,01 % denně z částky 204 545 Kč od 11.9.2024 do zaplacení a z částky 135 000 Kč od 16.10.2024 do zaplacení (výrok I), a dále jí uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 194 267,20 Kč k rukám jejího právního zástupce (výrok II).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 339 545 Kč s příslušenstvím, představující odměnu podle příkazní smlouvy ze dne 1.8.2021 a jejích dodatků, konkrétně částku 54 545 Kč za období od 20.7.2024 do 31.7.2024, částku 150 000 Kč za měsíc srpen 2024 a částku 135 000 Kč za období od 1.9.2024 do 27.9.2024, vše se smluvním úrokem z prodlení ve výši 0,01 % denně. Tvrdila, že žalovaná neplatně pozastavila plnění příkazní smlouvy a neplatně od ní odstoupila, neboť nebyly splněny smluvní podmínky pro odstoupení a nebyla jí poskytnuta možnost odstranit vytýkané nedostatky. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že příkazní smlouvu platně ukončila odstoupením pro podstatné porušení smluvních povinností žalobkyně, spočívající zejména v nedostatečném vedení skladové evidence, nedostatečném dohledu nad mzdovou agendou, problémech v personálním řízení a dalších pochybeních při řízení kliniky. Současně namítala, že žalobkyně v žalovaném období fakticky nevykonávala žádnou činnost, a proto jí právo na odměnu nevzniklo.
3. Soud prvního stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména z listinných důkazů (příkazní smlouvy a jejích dodatků, korespondence účastnic, faktur, odstoupení od smlouvy, interních dokumentů žalované, inventarizačních zápisů, účetních podkladů a dalších listin) a z výsledku žalobkyně, svědků V. Č. P., Ing. J. K., Mgr. A. Z. a M. H., v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zrekapituloval jednotlivá stanoviska účastníků v průběhu řízení a poté popsal skutková zjištění, která z jednotlivých důkazů učinil, a to pod body 3 až 22 rozsudku, na která odvolací soud pro stručnost odkazuje. Dospěl zejména k závěru, že mezi účastnicemi byla uzavřena příkazní smlouva, v níž se žalobkyně zavázala poskytovat specifikované činnosti a náležela jí pravidelná úplata, stanovená fixní částkou 150 000 Kč měsíčně bez DPH s tím, že odměnu lze adekvátně krátit, pokud neposkytne příkazník plnění v dostatečné kvalitě nebo rozsahu z hlediska vynaloženého času a výsledků. Pro případ prodlení s úhradou byl sjednán smluvní úrok z prodlení 0,01 % denně. Ukončení smlouvy bylo smluveno v čl. 14 tak, že ji lze ukončit dohodou stran, výpovědí či odstoupením příkazce v případě podstatného porušení smlouvy. Dále měl soud prvního stupně za prokázané, že žalovaná dne 26.7.2024 doručila žalobkyni oznámení o pozastavení smlouvy a současně odstoupení od smlouvy. Dále zjistil, že vytýkané nedostatky nebyly žalobkyni před odstoupením řádně vytknuty způsobem předpokládaným smlouvou a nebyla jí poskytnuta sedmidenní lhůta k nápravě. Současně bylo prokázáno, že po jejím odvolání z řídicích funkcí již neměla faktickou možnost vytýkané nedostatky odstraňovat ani vykonávat řídicí pravomoci vůči zaměstnancům. Soud dále zjistil, že žalobkyně byla po dobu spolupráce průběžně pozitivně hodnocena, ekonomické výsledky kliniky se zlepšovaly a tvrzená pochybení jí nebyla dříve formálně vytýkána.

1. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 2430, § 2434 a § 2438 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“) a dále podle smluvních ujednání, obsažených v příkazní smlouvě. Dospěl k závěru, že oznámení o pozastavení smlouvy představovalo nicotný právní úkon bez opory v zákoně či smlouvě. Odstoupení od smlouvy pak neshledal platným, neboť nebyly splněny smluvně sjednané podmínky podstatného porušení smlouvy. Žalobkyni nebyla poskytnuta smluvená možnost odstranit vytýkané nedostatky a zároveň jí byly odejmuty pravomoci, které by jí nápravu umožnily. Předmětnou listinu, jíž žalovaná označila jako odstoupení od smlouvy, tak soud prvního stupně považoval za výpověď smlouvy, jak byla upravena ve smlouvě. Soud prvního stupně se neztotožnil ani s odkazem žalované na usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 32 Cdo 3612/2017, podle něhož odměna náleží jen za vykonanou činnost, neboť se týkalo již neúčinné úpravy mandátní smlouvy v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“), zatímco projednávaná věc vycházela z příkazní smlouvy, a navíc žalovaná sama žalobkyni neudělovala další pokyny a znemožnila jí výkon činnosti. Proto právní jednání označené jako odstoupení považoval za výpověď smlouvy, v jejímž důsledku běžela dvouměsíční výpovědní doba, která skončila dne 27.9.2024. Za této situace považoval soud prvního stupně nárok žalobkyně na sjednanou odměnu za celé období trvání výpovědní doby za důvodný a žalobě v plném rozsahu vyhověl.
2. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl – v intencích opravného usnesení – podle § 142 odst. 1 o. s. ř., když plně úspěšné žalobkyni přiznal proti žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši 194 267,20 Kč. Odměnu za zastoupení přiznal za celkem 15 úkonů právní služby podle § 11 advokátního tarifu, z toho za převzetí a přípravu zastoupení, šest úkonů účasti na jednáních před soudem, šest písemných podání ve věci samé a tři další porady s klientkou. Součástí přiznané náhrady byl rovněž soudní poplatek, režijní paušály a DPH.
3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala žalovaná včasné a přípustné odvolání, v němž rozhodnutí vytýká nesprávná skutková zjištění, nesprávné právní posouzení věci, nerespektování judikatury Nejvyššího soudu, procesní vady řízení i nesprávné rozhodnutí o náhradě nákladů řízení. Namítá, že soud prvního stupně nesprávně hodnotil zjištěná pochybení žalobkyně a bez dalšího převzal její argumentaci, založenou na dřívějších dobrých hospodářských výsledcích kliniky. Zdůrazňuje, že žalobkyně sice přispěla ke zlepšení ekonomických výsledků, současně však podle žalované závažně selhala při vnitřním řízení kliniky. Soud podle jejího názoru opomenul, že k ukončení smluvního vztahu přistoupila až poté, co žalobkyně znemožnila provedení kontroly skladu a vykávala osoby provádějící kontrolu. Žalovaná tvrdí, že za působení žalobkyně vznikaly schodky na skladových zásobách, skladová a účetní evidence neodpovídala skutečnému stavu, chyběla podstatná pracovněprávní dokumentace zaměstnanců včetně lékařů a podklady pro stanovení odměn podle mzdového řádu. Namítá dále, že soud prvního stupně nesprávně dovodil, že žalobkyně po odvolání z funkce nemohla vykonávat žádnou činnost, a přehlédl závažnost zjištěných nedostatků. Podle žalované bylo v řízení prokázáno dlouhodobé nevedení skladové evidence, vedoucí ke schodkům na zásobách, nedostatečný dohled nad mzdovou agendou, nedostatečné zajištění řádného chodu kliniky včetně vybavení ordinací a laboratoří, nedostatečná kontrola zaměstnanců, nerespektování interních pravidel pro odměňování zaměstnanců, neutěšená personální situace hrozící odchody klíčových pracovníků, chyby při uzavírání smluvní dokumentace, neplnění pokynů žalované a zanedbávání marketingu a propagace značky. Podle žalované šlo o systematické, dlouhodobé a opakované porušování smluvních povinností, představující závažné jednání proti jejím zájmům.

4. Žalovaná dále vytýká soudu prvního stupně, že nesprávně posoudil její odstoupení od příkazní smlouvy ze dne 24.7.2024 jako výpověď a dovodil trvání smlouvy až do 27.9.2024. Namítá, že příkazní smlouva zanikla platným odstoupením, doručeným dne 26.7.2024, neboť byly splněny smluvně sjednané podmínky podstatného porušení smlouvy. Nesouhlasí se závěrem, že byla povinna poskytovat žalobkyni sedmidenní lhůtu k nápravě, když některé zjištěné nedostatky, zejména schodky na zboží ve skladu, nebylo objektivně možné odstranit. Současně poukazuje na to, že žalobkyně mohla i po doručení odstoupení vyvíjet určitou činnost, neboť měla k dispozici notebook i novou e-mailovou adresu. Další pochybení soudu spatřuje v tom, že nerespektoval judikaturu Nejvyššího soudu, zejména rozhodnutí pod sp. zn. 32 Cdo 3612/2017, 23 Cdo 3992/2011 a 23 Cdo 4901/2010, podle nichž je podmínkou vzniku nároku na odměnu řádně vykonaná činnost mandátáře či příkazníka. Tvrdí, že žalobkyně v období od 20.7.2024 do 27.9.2024 pro žalovanou žádnou činnost nevykonávala, a proto jí nárok na sjednanou odměnu vůbec nevznikl bez ohledu na posouzení platnosti odstoupení. Za procesní vadu považuje skutečnost, že soud prvního stupně při jednání dne 4.9.2025 označil její obranu za prozatím úspěšnou a vyzval žalobkyni k doplnění tvrzení a důkazů, avšak následně žalobě vyhověl, ačkoli podle žalované žalobkyně na tuto výzvu relevantně nereagovala.
5. Žalovaná pak konkrétně brojí i proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, neboť soud prvního stupně podle jejího názoru bez kritického přezkumu převzal vyúčtování žalobkyně, přiznal náhradu za 17 úkonů právní služby a nezabýval se účelností jednotlivých porad s klientkou, písemných podání ani správností vyúčtování účasti na jednáních dne 8.7.2025 a 4.9.2025.
6. Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje odvolacímu soudu, aby rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne a žalobkyni uloží povinnost nahradit žalované náklady řízení před soudem prvního stupně i náklady odvolacího řízení v plné výši, případně necht' odvolací soud přistoupí ke změně výroku o nákladech řízení.
7. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvádí, že odvolací námitky žalované nejsou důvodné. Namítá, že otázka významu vytýkaných nedostatků a jejich případného naplnění podmínek podstatného porušení smlouvy je otázkou právního, nikoliv skutkového posouzení. Zdůrazňuje, že soud prvního stupně nezaložil své rozhodnutí na tom, že by dobré hospodářské výsledky kliniky „mazaly“ vytýkaná pochybení, ale pouze okrajově konstatoval, že žalobkyně byla za svou činnost dlouhodobě kladně hodnocena. Dále poukazuje na to, že sama žalovaná v odvolání připouští, že po odvolání z funkce již nemohla vykonávat funkci manažerky kliniky, ačkoli právě výkon managementu kliniky představoval obsah jejích povinností podle příkazní smlouvy. Ve vztahu k ukončení smlouvy žalobkyně souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že nebyly splněny podmínky podstatného porušení smlouvy, neboť jí nebyla poskytnuta smluvená sedmidenní lhůta k odstranění vytýkaných nedostatků, nebyla k jejich odstranění ani vyzvána a po svém odvolání již neměla možnost jakoukoli nápravu provést. Současně odmítá tvrzení, že šlo o opakované závažné jednání proti zájmům žalované, když podle jejího názoru nebyla splněna podmínka opakovanosti, závažnosti ani zvláštního charakteru jednání proti zájmům druhé strany.
8. K nároku na odměnu uvádí, že judikaturu, vztahující se k mandátní smlouvě, nelze na projednávanou věc automaticky aplikovat, neboť právní úprava příkazní smlouvy v § 2438 odst. 2 o. z. se od dřívější právní úpravy mandátní smlouvy liší. Zdůrazňuje, že v rozhodném období nevykonávala činnost nikoliv vlastním zaviněním, ale v důsledku překážek vytvořených žalovanou, která ji odvolala z funkce ředitelky, oznámila zaměstnancům její nahrazení jinou osobou, odebrala

jí pracovní e-mailové adresy a znemožnila přístup na pracoviště. Podle žalobkyně tak případné neprovádění činnosti bylo důsledkem prodlení žalované jako příkazce. Ukončení příkazní smlouvy vnímá žalobkyně tak, že žalovaná účelově vytvářela důvody pro odstoupení od smlouvy, aby mohla do funkce manažera kliniky dosadit jinou osobu a vyhnout se úhradě odměny žalobkyni za trvání výpovědní doby. V této souvislosti zdůraznila, že k jejímu odvolání z funkcí došlo již 19.7.2024 a oznámení organizační změny zaměstnancům 22.7.2024, tedy ještě před inventurou, provedenou dne 23.7.2024 a před odstoupením od smlouvy ze dne 24.7.2024. Za nedůvodnou považuje rovněž námitku překvapivosti rozsudku, protože od počátku řízení byla mezi stranami sporná otázka existence podstatného porušení smlouvy a obě strany měly možnost k ní předkládat tvrzení i důkazy.

9. Žalobkyně dále uvedla, že vztah účastnic byl faktickým zaměstnaneckým poměrem a v této souvislosti pak nelze připustit výklad prosazovaný žalovanou, který by na jedné straně vyžadoval po žalobkyni připravenost k výkonu činnosti, odpovídající zaměstnaneckému poměru a na druhé straně umožnil žalované vyhnout se úhradě sjednané odměny tím, že žalobkyni neumožní činnost konat. Zároveň jsou pak tímto výkladem eliminována ujednání o výpovědní době obsažená ve smlouvě.
10. Ve vztahu k nákladům řízení hájí účelnost všech napadených úkonů právní služby, neboť souvisely s přípravou obrany proti tvrzením žalované a s reakcemi na její procesní podání. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení.
11. Odvolací soud postupem dle § 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval dokazování *příkazní smlouvou z 1.8.2020*. Odvolací soud z ní zjistil (nad rámec zjištění učiněných soudem prvního stupně a uvedených shora pod bodem 3), že v čl. 1 je definována odměna jako částka „na bázi paušální úhrady“ náležející příkazníkovi za jeho činnost, přičemž dále je definována v čl. 4.1 jako pravidelná úplata náležející za činnost příkazníka. V čl. 4.2 je určena splatnost a náležitosti faktury, kterou je též tzv. aktivita report, bez jehož doručení příkazci nevzniká nárok na odměnu. Zároveň je příkazce oprávněn odměnu krátit v případě nedostatečné kvality či rozsahu činnosti. Dle čl. 7.(vii) je příkazník povinen řídit se a dodržovat pokyny příkazce. Příkazce je zároveň povinen poskytnout součinnost, kterou lze rozumně požadovat k dosažení účelu smlouvy (čl. 8.1) a podniknout veškeré kroky a opatření, aby umožnil příkazníkovi plnit a provádět jeho závazky z této smlouvy (čl. 10). V čl. 14 strany ujednaly možnosti ukončení smlouvy, přičemž výpověď ji může ukončit kterákoliv ze stran v dvouměsíční výpovědní době (čl. 14.1 a 14.3), příkazce pak může od smlouvy odstoupit s účinky k datu doručení odstoupení, a to v případech podstatného porušení smlouvy; ta jsou definována jako porušení povinností, které není odstraněno do 7 dnů po výzvě k jeho odstranění anebo opakované závažné jednání proti zájmům příkazce (čl. 14.1, 14.4 a čl. 1).
12. Odvolací soud poté přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a o. s. ř., a odvolání žalované shledal důvodným.
13. Odvolací soud předně uvádí, že soud prvního stupně ve věci provedl dokazování ke skutečnostem, které byly pro posouzení věci rozhodné. Z důkazů pak učinil odpovídající skutkové závěry, na které odvolací soud pro stručnost zcela odkazuje, neboť je má za správné. Soud prvního stupně provedl dokazování v širokém rozsahu a jeho závěry odvolací soud doplnil pouze o zopakování důkazu samotnou příkazní smlouvou, z níž zjistil, že účastnice si ujednaly, že odměna náleží příkazníkovi za jím provedenou činnost. Zároveň bylo mezi účastnicemi nesporným, že od 20.7.2024 již

Shodu s prvopisem potvrzuje N. N.

žalobkyně pro žalovanou žádné činnosti nekonala. Skutečnost, zda k tomu byla žalobkyně připravena, nebyla pro rozhodnutí ve věci rozhodná. Uvedené závěry však soud prvního stupně nesprávně právně posoudil.

14. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná ustanovení obsažená v o. z., především pak v § 2430 o. z. a následující, která upravují příkazní smlouvu, jak soud prvního stupně správně uvedl. Již však správně neposoudil podmínky vzniku nároku na odměnu.
15. Podle § 2430 o. z. platí, že „příkazní smlouvou se příkazník zavazuje obstarat záležitost příkazce.“ Podle § 2438 odst. 1 o. z. „příkazce poskytne příkazníkovi odměnu, byla-li ujednána [...]“
16. Odvolací soud předně uvádí, že žalobkyně žalobní nárok postavila na tvrzení, že žalovaná ukončila smlouvu výpovědí, s níž smlouva spojuje běh výpovědní doby, po níž náleží žalobkyni odměna; a právě této odměny se žalobkyně domáhá. V dokazování však vyšlo najevo, že žalovaná s žalobkyní ukončila spolupráci (okamžitým, resp. s účinky ex tunc) odstoupením od smlouvy; zda se tak stalo v souladu se smlouvou či nikoliv není podstatné. Žalobkyně nemůže z jednostranného právního úkonu žalované, která jím minila vyvolat okamžité ukončení spolupráce (viz veškeré její následné kroky ve vztahu k zaměstnancům kliniky atd), dovozovat právní důsledky, které s ní sama žalovaná nespojovala, tj. počátek běhu výpovědní doby a ukončení spolupráce po jejím uplynutí.
17. Pro posouzení projednávané věci je podstatné pouze to, že žalobkyně již po 20.7.2024 nekonala smlouvenou činnost; což je mezi účastnicemi nesporné.
18. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. 32 Odo 1056/2004, vysvětlil, že z § 571 odst. 2 věty první obch. zák., který je ustanovením dispozitivním (srov. § 263 odst. 1 obch. zák.), zcela jednoznačně vyplývá, že není-li ve smlouvě dohodnuto jinak, je jedinou podmínkou pro vznik nároku mandátáře na úplatu jen jím řádně vykonaná činnost. Zákon, který tak dává účastníkům možnost smluvně se od něj odchýlit, neváže vznik nároku na úplatu na skutečnost, zda mandant dal či nedal mandatáři pokyny či v jaké formě byla sjednána úplata (např. ve formě paušálu či za skutečně odpracované dny), případně na jiné skutečnosti, ale pouze na řádně vykonanou činnost. Pokud tedy mandatář činnost řádně nevykonával, a to z jakéhokoliv důvodu (třeba i pro okolnosti na straně mandanta), nemá na úplatu nárok. K tomuto závěru se přihlásil Nejvyšší soud dále například v usneseních ze dne 20. 12. 2011, sp. zn. 23 Cdo 3992/2011, a ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 23 Cdo 4901/2010 nebo ze dne 6. 11. 2017, sp. zn. 32 Cdo 3612/2017.
19. V projednávané věci z dokazování vyplynulo, že odměna, byť v paušální výši, byla vázaná na výkon činnosti žalobkyně. Tato činnost měla být a byla pravidelně vykazována, což sama žalobkyně potvrdila ve své výpovědi, kde uvedla, že o činnosti pravidelně informovala představenstvo žalované. Zároveň mohla být výše odměny krácena, pokud by činnost nebyla prováděna v dostatečné kvalitě či kvantitě (srov. bod 11 shora). Odvolací soud tak uzavřel, že, nevykonávala-li žalobkyně činnost po 20.7.2024, odměna za toto období jí nenáleží.
20. V rozsudku ze dne 25. 1. 2006, sp. zn. 32 Odo 303/2005, se Nejvyšší soud vyjadřoval ke sjednané paušální odměně mandátáře, jehož povinnost provádět ve smlouvě vymezenou činnost nebyla koncentrována do konkrétních časových období; činnost mandátáře spočívala v zastupování mandanta v celním řízení. V této věci, kdy podle skutkového stavu zjištěného v nalézacím řízení nedošlo k žádné dohodě účastníků v předmětné mandátní smlouvě ani mimo ni v tom směru, že by bylo podmínkou nároku žalobkyně na dohodnutou paušální odměnu provádění dohodnuté

práce každý měsíc, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že jedinou podmínkou pro nárok mandátáře na dohodnutou paušální odměnu tak bylo provádět práce pro mandanta v rámci plnění předmětu mandátní smlouvy, bez ohledu na to, zda tyto práce budou vykonávány každý měsíc po celou dobu trvání mandátní smlouvy. To však byla situace odlišná od projednávané věci, v níž měla být činnost vykonávána kontinuálně v průběhu celého měsíce, což zcela odpovídá sjednané činnosti „manažera kliniky“. Závěry vyslovené dovolacím soudem tak nejsou pro projednávanou věc použitelné.

21. Stejně tak nemůže pro žalobkyni pozitivní výsledek přivodit tvrzení, že žalovaná jí znemožnila další výkon činnosti tím, že jí neudílela pokyny či neposkytovala součinnost. I přestože se žalovaná ve smlouvě zavázala k poskytování součinnosti, nelze z toho, že žalobkyni znemožnila další výkon činnosti (bylo prokázáno, že všem zaměstnancům oznámila, že žalobkyně dále není manažerkou kliniky), dovozovat nárok na odměnu žalobkyně. Odvolací soud v této souvislosti poukazuje na to, co uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 15.3.2025, sp. zn. 32 Odo 1056/2004: „Lze tak uzavřít, že nemohl-li mandátář vykonávat činnost pro okolnosti na straně mandanta, v souzené věci pro nevydání pokynů mandantem, nezakládá to ještě mandátáři nárok na úplatu podle § 571 odst. 2 obch. zák. Tím nejsou dotčeny případné jiné smluvní důsledky (například nárok na smluvní pokutu, pokud by byla za nevydání pokynů mandantem sjednána), jakož i zákonné nároky (například nárok na náhradu škody). V této souvislosti je na místě zdůraznit, že je věcí smluvních stran, aby ve smlouvě (například právě ujednáním o smluvní pokutě) pamatovaly na situaci, kdy mandant nedá mandátáři pokyny k výkonu sjednané činnosti a mandátář tak nebude moci vykonávat činnost, ke které se zavázal.“ V této souvislosti pak odvolací soud poukazuje na to, že žalobkyně až teprve v odvolacím řízení naznačovala, že by jí nárok mohl příslušet z titulu odpovědnosti za škodu; tato tvrzení (nehledě na jejich zcela obecný charakter) však byla uplatněna v rozporu s pravidly obsaženými v § 205a o.s.ř.
22. Odvolací soud si je vědom, že všechny shora citované závěry dovolacího soudu byly vysloveny v poměrech předchozí právní úpravy, je však – na rozdíl od soudu prvního stupně – přesvědčen, že jsou použitelné i v poměrech právní úpravy obsažené v o. z., tj. i v souzené věci. Z důvodové zprávy k § 2430 až § 2444 o. z. plyne, že zákonodárce odstranil dosavadní neúčelnou duplicitu dřívější příkazní smlouvy v obč. zák. a mandátní smlouvy v obch. zák. a upravil jedinou smlouvu příkazní, a to proto, že byly obsahově zaměnitelné a jejich paralelní existence tudíž postrádala racionální opodstatnění. Jejich sloučení do jediného smluvního typu současně implikuje, že dřívější judikatura k mandátním smlouvám dle obch. zák., jakož i dřívější judikatura k příkazním smlouvám podle obč. zák., zůstává i nadále přiléhavou interpretační oporou pro právní vztahy, plynoucí ze smluv příkazních v současné právní úpravě. Obdobně se vyjadřuje též komentářová literatura; srov. BALARIN, Jan. § 2430 [Základní ustanovení]. In: PETROV, Jan, VÝTISK, Michal, BERAN, Vladimír a kol. Občanský zákoník. 2. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 4.
23. Žalobkyně se pak mylí, když poukazuje na odchylné znění původního § 571 odst. 2 obch. zák. a současného § 2438 odst. 2 o. z. a dovozuje, že současná úprava již neakcentuje nezbytnost výkonu činnosti jako předpokladu vzniku nároku na odměnu. Žalobkyně totiž pomíjí, že v projednávané věci účastnice právě na výkon činnosti odměnu navázaly (srov. bod 11 shora); závěry nejvyššího soudu jsou v tomto ohledu stále použitelné, neboť – přinejmenším – mezi účastnicemi bylo ujednáno, že odměna náleží za výkon činnosti.
24. Konečně pak odvolací soud konstatuje, že nárok žalobkyně by nemohl být důvodný ani tehdy, pokud by jej odvozovala od tvrzeného „faktického pracovního poměru“. Žalobkyně by snad

hypoteticky mohla uplatňovat nárok na náhradu mzdy, avšak pouze v situaci, kdy by bylo řádně určeno, že pracovní poměr trvá a zaměstnavatel jí nepřiděloval práci. Odvolací soud však zdůrazňuje, že obě účastnice uzavřely příkazní smlouvu s vědomím všech souvislostí, vč. toho, že záměrně neuzavřely vztah pracovněprávní. Součástí příkazní smlouvy je zásadně možnost příkazce kdykoliv příkaz odvolat (srov. § 2443 o. z.), představující samostatný zákonný způsob výpovědi smlouvy (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu z 18. 3. 2020, sp. zn. 23 Cdo 2070/2018); strany pak aplikaci tohoto ustanovení ve smlouvě nevyloučily, byť jiná ustanovení o. z. výslovně vyloučily. Pro úplnost pak odvolací soud připomíná, že obě účastnice vystupovaly v právním vztahu jako podnikatelky, když v řízení netvrdily (a neprokazovaly) a ani z okolností souzené věci nevyšlo najevo, že by žalobkyně vystupovala ve slabším postavení, žalobkyně se tak nemůže dovolávat obdobných nároků, které by jí mohly plynout ze zaměstnaneckého poměru, když do něj vědomě nevstoupila. Námitka žalobkyně, poukazující na zjevné zneužití práva ze strany žalované, tak není důvodná. Odvolací soud neshledává ničeho zneužívajícího na tom, že žalobkyni nepřísluší odměna za období, v němž již činnost nevykonávala. Smluvní ujednání o výpovědní době byla postavena na tom, že příkazník bude po dobu běžící výpovědní doby vykonávat činnost (a za ní bude náležen odměna), avšak žalovaná již zájem na další činnosti žalobkyně neměla. Pro tento případ se strany mohly domluvit na smluvní pokutě, náhradě ušlého zisku apod., avšak nic takového neučinily.

25. Ze všech uvedených důvodů tak odvolací soud dospěl k závěru, že právní posouzení učiněné soudem prvního stupně bylo nesprávné. Odvolací soud tak napadený rozsudek změnil postupem dle § 220 odst 1 písm. b) o.s.ř. tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá.
26. S ohledem na to, že odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, rozhodl o nákladech řízení před soudy obou stupňů dle § 224 odst. 2 o. s. ř. Jejich náhradu přiznal podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. v řízení zcela úspěšné žalované. Náhrada sestává ze zaplaceného soudního poplatku za podané odvolání ve výši 16 978 Kč a dále z náhrady za zastoupení zástupcem z řad advokátů. Tu tvoří odměna za 10 úkonů právní služby po 9 660 Kč dle ust. § 7 bod 5 dle § 11 odst. 1 písm a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen, AT⁶), tj. příprava a převzetí zastoupení, podání odporu, včetně jeho odůvodnění, účast u jednání soudu dne 29.5.2025, 8.7.2025, 4.9.2025 a 6.11.2025 a za písemná vyjádření k věci, učiněná na výzvu soudu z 19.6.2025 a z 30.10.2025, sepis odvolání a účast u jednání odvolacího soudu dne 22.7.2026 a odměna za 1 úkon právní služby v částce 4 830 Kč dle § 11 odst. 2 písm. f) AT, tj. za účast u jednání soudu prvního stupně, při němž byl vyhlášen rozsudek. Dále odvolací soud přiznal 11 náhrad hotových výdajů po 450 Kč dle ust. § 13 odst. 4 AT a 21 % DPH z částky 106 380 Kč, tj. částku 22 340 Kč. Celkem tak odvolací soud přiznal žalované na náhradě nákladů řízení částku 145 698 Kč, jejichž úhradu určil v obecné pariční lhůtě (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) a k rukám právního zástupce žalované (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku – výroku I lze podat dovolání za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. Dovolání se podává do 2 měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně.

Proti tomuto rozsudku – výroku II není dovolání přípustné.

Praha 22. července 2026

JUDr. Alena Svátková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje N. N.